

tænkkeligheder. En Kommunalbestyrelse vil under de nuværende Forhold — særlig i store Byer som København — betænke sig mere end en Gang, forinden den vil gaa til Opførelse af Arbejderboliger just i saadanne Kvarterer, som maa betegnes som usunde, idet Grundene i saadanne Kvarterer ville være alt for kostbare. Jeg skal ikke have noget imod, at man overlader til Kommunalbestyrelserne baade i København og Købstæderne at finde andre, passende Grunde dertil, og derimod benytte de Grunde, der bleve ledige ved den Omregulering og Nedbrydning, der fandt Sted, til andre Formaal. Det er jo nemlig saaledes, at der ikke her i Byen er forandret noget synderligt — og da ikke foranlediget ved Kommunalbestyrelsens Indskriden — i de usunde Kvarterer fra 1887 til Dato. De samme usunde Kvarterer, som den Gang bleve nævnte under Forhandlingerne her og ude omkring i den offentlige Debat, nemlig Aabenraa, Vognmagergade, Brøndstrædekvarteret og Gammelmønt, have vi jo endnu, og den samme, ja, en stigende Trang til sundere Kvarterer og Boliger eksisterer endnu, da de jo ikke blive bedre. Saadanne gamle Barakker blive jo ikke restaurerede paa fornuftig Maade, fordi det ikke kan betale sig, og Ejerne dog kunne faa Folk til at bo der, da der desværre altid er nogle, der gerne ville bo saa tæt ved Byens Centrum som muligt, og som, selv om de kunde have Lyst til at flytte derfra, dog sidde i saadanne Forhold, at det ene Aar gaar efter det andet, uden at de se sig i Stand dertil.

Der er i Lovforslaget ikke fastsat noget Beløb. Det kan naturligvis under de nuværende Forhold og med den eventuelle Laanefonds Oprettelse for Øje have sine gode Sider, idet det Beløb, som hidtil har været ansat til 2 Mill. Kr., jo godt kunde gaa betydeligt i Vejret, hvis Laanefondens Bestyrelse sammen med den højtærede Finansminister stillede sig velvilligt dertil. Men der er tillige den Fare, at Beløbet, i Stedet for at man hidtil var sikker paa at kunne laane 2 Mill. Kr., nu kan gaa ned til 1 Mill. Kr. eller $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Jeg kunde derfor ønske om muligt at faa en Sum fikseret i Lovforslaget, saa at man var sikker paa, at denne Sum vilde kunne benyttes til dette Formaal. — Jeg maatte maaske, da det ikke staar hverken i Bemærkningerne til Forslaget eller i Forslaget om en Statslaanefond, rette den Forespørgsel til den højtærede Finansminister, om det ikke har været under Overvejelse — hvad jeg antager, det har — hvor me-

get man har paaregnet til denne Sag, om man har regnet med de hidtil gældende 2 Mill. Kr. eller er gaaet højere op eller længere ned. Jeg maa maaske gøre opmærksom paa, at efter den nuværende Lov — og det nævnes ogsaa i Bemærkningerne — gælde Bestemmelserne med Hensyn til de 2 Mill. Kr.s Udlaan til Kommunerne indtil 1907. Det er altsaa en lovbunden, gældende Bestemmelse, som Kommunerne have Ret til at regne med, saaledes at de ikke behøvede at tage endeligt Standpunkt til den Sag endnu, om de vilde indgive Andragende til Staten om at faa Laan til Nedrivning og Nybebyggelse af dette eller hint Kvarter, idet de efter Loven have Respit indtil 1907. Det forekommer mig da at være noget underligt, naar man har en saadan lovfæstet Bestemmelse i denne Retning, at ophæve denne ved en anden Lov ved at sige, at den tidligere Lov fra en vis Dato skal ophæves, og i Henhold til de Bemærkninger, der ere faldne, er dette jo Mening.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Forslaget, og det skulde glæde mig, hvis det kunde lykkes at faa Lovforslaget ændret i den Retning, jeg har omtalt. Det er jo, som jeg begyndte med at sige, en Sag af overordentlig Vigtighed, og en Sag, hvorom alle Partier her — det have de vist — have kunnet enes. Det er i væsentlig Grad Landbostandens Repræsentanter, der sidde i dette Ting, men de have ved de to andre Behandlinger af denne Sag gennem deres Repræsentanter udtalt sig velvilligt om Spørgsmaalet og ved deres Afstemning, hvad der er nok saa vigtigt, givet Forslaget Tilslutning. Jeg haaber ogsaa nok, det skal blive Tilfældet denne Gang.

N. Andersen: Jeg vil gerne med ganske faa Ord udtale min Tilslutning til det Forslag, der foreligger, idet det ogsaa staar klart for mig, at den Foranstaltning, Lovforslaget tager Sigte paa at fortsætte, nemlig at lade Staten yde Hjælp og Støtte til Opførelsen af gode Arbejderboliger, er en god Sag, er en Sag, der har gjort overordentlig megen Gavn blandt den ubemidlede Del af Befolkningen, særlig naturligvis i København og paa Frederiksberg. Men det, der nærmest giver mig Anledning til at tage Ordet, er det, at de senere Aar have medført, at det ikke alene er København og Frederiksberg, der have været beredte til at udnytte denne gode Foranstaltning fra Statens Side, men at der i de senere Aar i stedse stigende